

I

Hoe was het in vredesnaam mogelijk dat je ergens van kon houden en er tegelijkertijd een grondige hekel aan kon hebben?

Omdat hij niet wist of hier wel een antwoord op was, stopte de motorrijder op de top van Gunnerstang Brow, schakelde de motor uit, deed zijn helm af en keek naar de wirwar van leien daken in het dal beneden. Het was aan het eind van de middag en de oktoberzon stond al laag, waardoor de kalkstenen klif die achter het stadje oprees in vuur en vlam werd gezet. Het weerkaatste licht verspreidde een oranje gloed over de huizen en straten van een plek waar hij al veertien jaar niet meer was geweest.

Bruncliffe.

Als een dicht opeenstaande verzameling huizen, doorsneden door een rivier en een spoorlijn en aan drie zijden ingesloten door steil oprijzende heuvels, lag het stadje gemoedelijk in het dal zoals al eeuwen het geval was geweest, met aan de randen de hoge schoorstenen van fabriekjes die al heel lang buiten bedrijf waren. Ondanks de geïsoleerde ligging beschouwden de inwoners zich als het middelpunt van het universum. Zelfgenoegzaam. Recht voor z'n raap. Snel geneigd tot het uiten van kritiek. Maar minder snel geneigd tot het geven van een compliment. En wantrouwend ten opzichte van 'vreemd volk' – buitenstaanders. Zoals hij. Hij was hier weliswaar geboren en getogen, maar nooit ingeburgerd.

Toen liet hij zijn blik gaan over de groene heuvels, de steile hellingen met de karakteristieke stenen stapelmuurtjes, het glooiende land dat zich tot in de verte uitstreckte. Even werd de stilte doorbroken door het schelle gekraai van een fazant, gevolgd door het klagelijke geblaas van een schaap.

Wat een verschil met Londen en het leven dat hij daar leidde. Dat was dan ook de reden dat hij was teruggekeerd.

Hij keek weer naar het stadje en de loop van de rivier, die vanuit het

noorden stroomde; in het zuiden lag als een witte vlek in het groen Ellershaw Farm, het huis van de Metcalfes. Beschut tussen de heuvels maar toch met een weids uitzicht. Altijd alles goed onderhouden. Tot in de puntjes. Maar deze boerderij werd dan ook niet beheerd door een dronkenlap.

Als vanzelf ging zijn aandacht weer naar het dal, via het allegaartje van huizen naar de rand van het stadje tot de inkeping tussen twee heuvels waar de zon niet langer scheen. De wrange glimlach die zich op zijn gehavende gezicht had genesteld maakte plaats voor een frons.

Zijn huis. Het enige thuis dat hij nog had. Anders zou hij niet met een mengeling van weerzin en verlangen op deze heuvel staan.

Elaine Bullock kon heel veel dingen. Ze kon moeiteloos de namen opnoemen van alle bloemen die in Hawber Woods voorkwamen. En ook de namen van alle bomen. Ze kon een vogel herkennen aan de eerste tonen van zijn roep. Ze kon ook uren praten over de scheurtjes en kloven in de plaveiselachtige kalksteenformaties die zo bepalend voor het landschap waren. Maar wat ze absoluut niet kon, was als serveerster in een eethuis werken.

'Kut!' mompelde ze toen het stapeltje borden dat ze naar de keuken bracht begon te wiebelen en er een mes op de stenen vloer kletterde. Al snel gevolgd door zijn maatje, een vork.

'Ben je van plan de hele zwik te laten vallen, Elaine?' vroeg de langste van de twee oudere dames die bij de toog stonden, allebei in het zwart gekleed. Ze wees met haar wandelstok naar de vrouw naast haar. 'Het hart van mijn zus is niet meer wat het geweest is, ze zou het fijn vinden als je je hoofd er een beetje bij hield. Toch, Clarissa?'

'Laat haar nou toch, Edith,' zei haar zus vergoelijkend. 'Ze moet het nog leren, die engel.'

'Ik doe m'n best,' zei Elaine. Ze bukte zich om het verspreid liggende bestek op te rapen waardoor haar beduimelde bril over haar neus gleed en haar donkere vlechten langs haar wangen bungelden.

'Daar lijkt het anders niet op! Je bent net twee dagen hier en ik heb het nu al helemaal gehad met je.' Met de armen over elkaar geslagen, gestoken in een wit schort dat om zijn indrukwekkende pens spande en schouders die bijna de sponningen van de keukendeur raakten, stond Titch Harrison nijdig naar haar te kijken. 'Als je klaar bent met over de grond kruipen, zijn er nog twee borden die moeten worden uitgeserveerd. En een beetje tempo, graag.'

Hij ging opzij om haar langs te laten en schudde meewarig zijn hoofd. Een paar seconden later klonk er uit de keuken een enorm kabaal van brekend serviesgoed, gevolgd door gesmoord gevloek. Titch sloeg zijn ogen ten hemel.

‘Nog een geluk dat het zo stil is,’ gromde hij en hij keek naar de tafel bij het raam die door een paar toeristen, zijn enige klanten, werd bezet. ‘De begrafenisgangers weten niet wat ze missen. Messenwerpen! Bordensmijten! Die meid van Bullock gaat straks nog vuurvreten! En daar is ze vast stukken beter in dan in eten serveren, want godzalmekraken, het kan gewoon niet erger.’

‘Je moet haar wel een kans geven, Douglas,’ zei Edith Hird berispend. Ze was het voormalige hoofd van de plaatselijke basisschool en de enige persoon in het stadje die de kok onveranderlijk aansprak met de naam die hij bij zijn geboorte had gekregen. Ze vertikte het om zijn belachelijke bijnaam te gebruiken, want ze zag hem nog steeds voor zich als het jongetje dat bij haar in de klas had gezeten en bovendien kende ze hem al toen hij nog in de luiers lag. Flinke luiers, dat wel. ‘Ze is nog jong en ze is een harde werker.’

‘Dat is haar geraden ook, want ze bezorgt ons een heleboel extra werk,’ mopperde hij terwijl er vanaf zijn rossige baard een lichte blos over zijn wangen trok. Zijn lagereschooltijd lag al dertig jaar achter hem, maar toch was Miss Hird met haar scherpe tong nog steeds in staat hem in een onhandig stamelend jongetje te veranderen. Opeens herinnerde haar stemmige kleding hem aan de gelegenheid. ‘Hoe ging het?’ vroeg hij zachtjes.

‘Zoals je kon verwachten,’ zei Edith. ‘Volle bak en niemand met droge ogen.’

‘Wat erg toch,’ verzuchtte Clarissa. ‘En hij was nog zo jong.’

‘Zeker, echt erg. Een fijne knul.’ Titch keek naar de vloer. Hij was sowieso niet zo goed van de tongriem gesneden en onder de huidige omstandigheden kostte het hem echt moeite zijn gevoelens onder woorden brengen. ‘Ik hoop maar dat het in de smaak valt,’ zei hij, gebarend naar de twee dienbladen met broodjes op de toog. ‘Zeg maar tegen Barbara dat dit het enige was wat ik in zo’n korte tijd in elkaar kon flansen.’

Edith knikte. ‘Ze is er vast blij mee. Ze was doodsbang dat ze niet genoeg te eten zou hebben voor alle mensen die zijn komen opdagen. Wat krijg je van me?’

‘Een tientje.’

‘Doe niet zo stom,’ zei Edith botweg en ze pakte haar portemonnee.

'Je was op school echt geen bolleboos in rekenen, maar zelfs jij kende de tafels uit je hoofd. Goed, wat krijg je nou echt van me?'

Titch ontsnapte aan een verdere verbale draai om zijn oren doordat de zus van Miss Hird met haar knokige hand naar een gestalte wees die door het raam te zien was.

'Edith, is dat...? Dat kan toch niet...'

Edith draaide zich om en keek naar wat Clarissa's aandacht had getrokken. Met toegeknepen ogen tuurde ze ingespannen over de weg naar een motor en de man die erop zat. Vanwege de afstand en haar door de jaren slechter geworden ogen zou het voor haar moeilijk te zien moeten zijn. Maar ze wist het meteen, ondanks de halflange zwarte haren die tot op zijn schouders vielen. Het kwam door de uitdagende manier waarop hij om zich heen keek, de ingehouden intensiteit die op een gegeven moment was veranderd in vijandigheid omdat hij door iedereen als een ongeleid projectiel werd gebrandmerkt. En die indruk werd nog versterkt door de flinke blauwe plek op zijn wang. De motor was ook een aanwijzing. Iedereen in Bruncliffe kende dat ding.

Terwijl Titch en de twee bejaarde zussen zich naar het raam begaven om het beter te kunnen zien, liep Elaine Bullock door het café naar de enige bezette tafel, haar aandacht volledig gericht op de borden die ze in haar handen had.

'Alstublieft. *Cottage pie* met friet, alles uit eigen keuken,' zei ze monter, opgelucht dat ze zonder ongelukken de tafel had bereikt. Toen maakte ze de fatale fout naar buiten te kijken, waar de man met de motor stond. Ze zag slechts heel even zijn profiel voordat hij zijn helm opzette. Maar dat was genoeg.

'Godallemachtig!' zei ze ademloos, terwijl de borden in haar handen overhielden en het eten naar één kant gleed. 'Het is... dat is...'

'Rottigheid,' zei Titch, die niet merkte dat de jus van de borden droop. 'En niet zo'n beetje ook.'

'Ik moet even bellen,' zei Elaine, die snel de maaltijden op de inmiddels met jus besmeurde tafel zette. Ze rende naar de kapstok, pakte haar telefoon uit de zak van haar jasje en haastte zich naar de achterdeur, de klanten beduusd achterlatend.

'Zo zo,' zei Edith, die nog steeds gebiologeerd naar de man aan de andere kant van de weg keek. Langzaam verscheen er een glimlach op haar gezicht. 'Ik denk dat het leven in Bruncliffe een stuk interessanter gaat worden.'

Hij zette zijn helm weer op en draaide het sleuteltje om in het contact, en terwijl de motor aansloeg wierp hij een blik over zijn rechterschouder om te kijken of er verkeer aankwam. Op dat moment zag hij dat hij publiek had.

‘Verdomme!’

Hij was zo in beslag genomen door het stadje daar beneden, dat hij geen erg had gehad in het huis dat boven op de heuvel stond. Of liever gezegd, hij had het wel gezien, maar de verandering niet opgemerkt. Gunnersthwaite, de boerderij van de Harrisons. In zijn jeugd was het een bouwval, met ramen die bijna uit de verrotte sponningen vielen. Een plek waar oude auto’s en kapotte machines en apparaten werden gedumpt. Inmiddels was de boerderij geheel gerenoveerd en had die een andere bestemming gekregen.

Gasterij Heuvelzicht, stond er boven de ingang. Op een krijtbord naast de deur werden gerechten uit eigen keuken en producten uit de streek aangeprezen.

En achter het raam rechts van de ingang zag hij drie gezichten die hem aanstaarden. De oude Miss Hird met een glimlach om haar lippen, haar zus Clarissa Ralph met haar hand voor haar mond en achter hen het brede hoofd en de rossige baard van Titch Harrison in eigen persoon.

‘Verdomme,’ zei hij nog een keer. Geïrriteerd deed hij zijn vizier met een klap dicht. Hij had het kunnen weten. Met al zijn ervaring. Al de jaren die hij undercover had gewerkt. Hij had hier rekening mee moeten houden. De aanwezigheid van de vijand.

Voordat hij zelfs maar de parochiegrens was gepasseerd, zou het hele stadje al van zijn komst op de hoogte zijn.

Hij schopte de standaard in, gaf meer gas dan nodig was en reed met brullende motor de heuvel af naar zijn toekomst. En zijn verleden.

Onderaan de heuvel, vlak bij het centrum van Bruncliffe, begon de menigte op het zonovergoten kerkhof zich langzaam te verspreiden. Terwijl sommigen nog even de kransen bekeken die naast het pas gedolven graf lagen en anderen naar de getroffen familieleden liepen, was er iemand in hun midden die min of meer ingehouden haar onvrede liet blijken.

‘Ik kan nog niet eens rustig een begrafenis bijwonen!’ mompelde Delilah Metcalfe, terwijl ze zo onopvallend mogelijk de trillende telefoon uit haar broekzak probeerde te vissen. ‘Dit is de derde keer in vijf minuten.’

‘Dat krijg je ervan als je handelaar in romantiek bent,’ fluisterde de lange man naast haar.

Als beloning kreeg hij een por met een elleboog in zijn ribben. Hij kromp ineen, waardoor hij de aandacht trok van de oudere man die aan de andere kant van hem stond.

‘Gedraag je, Ash Metcalfe,’ sprak de man bestraffend. ‘En juffie, haal het niet in je hoofd om dat ding te gebruiken. Een beetje eerbied als-jeblijft.’ Hij wees met een knokige vinger naar de telefoon die Delilah in haar hand had en keek haar vanonder zijn borstelige wenkbrauwen indringend aan.

‘Ik wilde hem net uitzetten,’ zei ze met een rood hoofd en ze stopte de telefoon meteen weer in haar zak. Ze probeerde niet op haar broer te letten, die op zijn beurt probeerde niet te lachen.

Wat op zich een welkome afwisseling was, want het was tot nu toe een dag geweest waarop weinig te lachen viel.

’s Morgens had ze te maken gehad met een ontevreden klant, die rechtstreeks van zijn boerderij het kantoor van het Dales Dating Bureau was binnengestormd en zijn geld terug wilde omdat hij al tien dates had gehad en daar nog steeds geen vrouw aan had overgehouden. Toen hij met zijn vuist op haar bureau sloeg en tegen haar tekeering, waardoor Tolpuddle in zijn mand zachtjes begon te grommen, werden Delilahs diplomatieke vaardigheden – waar het haar sowieso nogal aan ontbrak – tot het uiterste op de proef gesteld, tot ze zich niet meer kon inhouden.

‘Is het weleens bij u opgekomen, meneer Knowles,’ had ze uiteindelijk gezegd toen hij haar allerlei denigrerende opmerkingen over haar bedrijfje naar het hoofd begon te slingeren en haar expertise op het gebied van de romantiek in twijfel trok omdat ze er zelf op dat punt niks van had gebakken, ‘dat het aan uzelf ligt dat u geen succes hebt?’

‘Wat bedoel je?’

‘Ik bedoel dat het in uw geval niet erg bevorderlijk is dat u een hekel hebt aan tandenpoetsen en dat u bij een date altijd laarzen aanheeft die onder de koeienstront zitten.’

Hij was met een ruk rechtop gaan staan en had naar de laarzen in kwestie gekeken. Toen had hij zijn wenkbrauwen gefronst en een priemende vinger naar haar uitgestoken. ‘Ze nemen me maar zoals ik ben!’ had hij gezegd. ‘En daarmee mogen ze blij zijn.’

Het was wel duidelijk, bedacht Delilah terwijl ze zich voegde bij de lange rouwstoet die zich naar de uitgang van het kerkhof bewoog, dat

de vrouwen uit de Dales daar een andere mening over hadden. Uiteindelijk had ze de misnoegde boer uitgenodigd voor de eerstvolgende van de onlangs in het leven geroepen speeddateavonden – een gratis plaats natuurlijk. Met een brede grijns was de man de deur uitgegaan, trots op het resultaat van zijn harde onderhandelingsstechniek. Delilah hoopte maar dat hij iets aan zijn voorkomen had gedaan als ze hem de volgende keer zag.

Als ze dan nog werk had. Op haar bureau lag een hele stapel afrekeningen van haar creditcards, ze moest haar hypotheekaflossing voldoen en ze stond al meer rood dan was toegestaan. Geen wonder dat de man van de bank had gebeld om een afspraak te maken. En dan eerst nog een begrafenis had voor haar ook niet gehoeven. Met name deze, omdat die zoveel pijnlijke herinneringen bij haar opriep.

Haar blik dwaalde af naar een uithoek van het kerkhof waar een granieten grafsteen glansde in het zonlicht.

‘Gaat-ie, zussie?’ Ash Metcalfe had in de gaten waar ze naar keek.

Delilah knikte en knipperde even met haar ogen. ‘Ja hoor. Je weet wel, herinneringen.’

‘Het mocht wat!’ klonk het schamper naast haar. ‘Herinneringen worden vreselijk overschat.’ Seth Thistlethwaite, inmiddels zonder felle blik maar met dezelfde borstelige wenkbrauwen, pakte haar arm zo stevig vast dat je niet zou denken dat hij artritis had. Het was Delilah niet duidelijk of hij steun bij haar zocht of haar juist steun wilde bieden, maar ze liet hem begaan. ‘Geef mij maar het hier en nu, veel prettiger. Maar ik kan niet ontkennen dat dit een treurige geschiedenis is. Zo jong...’ Hij schudde zijn hoofd.

‘Heel treurig,’ beaamde Ash. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat het zo slecht met hem ging en dat niemand dat heeft gemerkt.’

‘Is het dan bevestigd? Was het inderdaad zelfmoord?’ vroeg Delilah toen ze voor de ingang van het kerkhof bleven staan, in het uitbundige zonlicht dat geheel in tegenspraak was met het droevige onderwerp van hun gesprek.

Ash haalde zijn schouders op. ‘Het duurt nog even tot de uitslag van de autopsie binnen is, maar er lijkt geen enkele twijfel over te bestaan.’

‘Als iemand voor de trein springt is er ook weinig grond voor twijfel,’ zei meneer Thistlethwaite opnieuw schamper.

‘Maar het is niet duidelijk waarom hij het heeft gedaan,’ zei Delilah. ‘Na de scheiding kreeg hij eindelijk weer een beetje grip op zijn leven...’

Haar stem stakte toen ze voor de zoveelste keer sinds ze het vreselijke nieuws had gehoord, werd overvallen door het laatste beeld dat ze van Richard Hargreaves had. Toen hij bij haar op kantoor kwam om zijn inschrijving bij het datingbureau na een proefperiode van drie maanden te verlengen, sprak hij vol enthousiasme over de toekomst. Hij was echt weer de oude Richard, de Richard die hij was voordat zijn leven overhoop werd gehaald.

Drie jaar geleden was hij weer naar Bruncliffe verhuisd, maar zijn kosmopolitische vrouw – die de landelijke idylle waarover ze had gefantaseerd hier niet aantrof – raakte al snel in een isolement, ontgoocheld door de realiteit van het plattelandsleven waar iedereen alles over haar wist, en gechoqueerd door de onverbloemde meningen van de mensen tussen wie haar echtgenoot was opgegroeid. Ze genoot hier namelijk niet de status van echtgenote van een universitair docent, maar was gewoon de vrouw die met de zoon van de slager was getrouwd. En ze was nog vreemd volk op de koop toe.

Binnen een halfjaar had ze echtscheiding aangevraagd. En een paar maanden later was ze met hun twee kleine kinderen naar Manchester teruggegaan, waarna Richard als een wrak achterbleef.

De man die een paar weken geleden tegenover Delilah aan haar bureau zat en genoeglijk Tolpuddle over zijn kop aaide terwijl ze de plaatselijke wederwaardigheden met elkaar doornamen, was echt een ander mens geweest. Hij leek weer op het jongetje dat heel wat dagen had doorgebracht op Ellershaw Farm en daar dolde met haar broers. Er was geen spoor van depressie bij hem te ontdekken. Geen enkel teken van wanhoop. En absoluut niet de geringste aanwijzing dat hij zich een week later voor de trein zou gooien.

Delilah huiverde en ze kreeg kippenvel, alsof de zon achter een wolk was verdwenen.

‘Ja ja,’ zei Seth Thistlethwaite. ‘Een treurige bedoening. Er valt wel iets voor te zeggen om je niet al te druk te maken, hè, Delilah?’ Hij liet haar arm los, maar bleef haar aankijken. ‘Er is meer in het leven dan werken.’

Hier moest de jonge vrouw hartelijk om lachen, waardoor de stemming ineens een stuk minder bedrukt was. ‘Even afwachten of ik het met je eens ben nadat ik bij de bank ben geweest.’

Hij knikte. ‘Je kunt me vinden in Het Schuim, mocht je je zorgen willen verdrinken. Ga je mee, Ash?’

Delilahs broer haalde zijn schouders op. ‘Waarom ook niet? De dag

is toch al bijna voorbij en het lijkt me wel een goed idee om een biertje op Richard te drinken. Ik moet alleen nog even iets tegen Rick zeggen. Ga maar vast, ik kom eraan.'

Ash gaf zijn zus snel een kus op haar wang en liep toen langs de stoet begrafenisgangers die op het pad stonden naar een groepje mannen een stukje verderop. Seth Thistlethwaite keek hem na.

'Het verbaast me dat die Rick Procter niet kapot is van verdriet,' zei hij met zijn blik gevestigd op de goedgebouwde man met wie Ash nu stond te praten.

'Rick? Volgens mij kende hij Richard niet zo goed,' zei Delilah. 'Sinds de lagere school gingen ze niet meer met elkaar om en Rick was ook nog eens een paar jaar ouder dan Richard.'

Seth lachte weer een beetje schamper. 'Je hebt vast gelijk,' zei hij. 'Maar hij is wel een koper kwijtgeraakt. En dat is zo'n beetje het enige waar deze man om zou kunnen janken.'

'Een koper...?'

'Richard Hargreaves. Hij had het erover dat hij een van die vreselijke blokkendozen wilde kopen die Procter in het voormalige natuurgebied heeft gebouwd. Maar dat gaat nu dus niet door. En ik kan echt niet zeggen dat ik het erg vind voor Procter.'

Delilah moest lachen om dit harde commentaar. 'Wat ben je toch een roddelkont. Ik snap niet hoe je aan al die informatie komt. Maar Rick deugt echt wel, hoor. Moet je kijken wat hij allemaal voor de stad doet.'

De twinkeling in Thistlethwaites ogen was spoorwegs verdwenen. 'Goede daden en een goed hart hoeven niet altijd samen te gaan. Vooruit, ik heb zin in bier.' Hij wilde weglopen, maar draaide zich toen weer naar haar om. 'Ga je nog even hardlopen, jongedame?'

Ze sloeg haar ogen neer. 'Daar ben ik mee gestopt, weet je nog?'

Seth Thistlethwaite grinnikte. 'Tuurlijk ben je gestopt. Stom van me... Maar goed, succes met Woolly bij de bank. Laat je niet op je kop zitten door hem.'

Hij zwaaide even en liep weg. Delilah stak de straat over. Ze had echt een kop sterke koffie nodig voordat ze de confrontatie aanging. Terwijl ze naar Peaks Patisserie liep, met haar hoofd al bij de afspraak die ze had, waren er twee dingen waarvan ze zich niet bewust was: er stonden vijf dringende berichten op haar nog altijd uitgeschakelde telefoon, en er reed een zeer opvallende motor onder de spoorwegbrug door, in de richting van de kerk.

Aan de overkant van de weg bleef Seth Thistlethwaite, gepensioneerd aardrijkskundeleraar en atletiekcoach, even staan om naar zijn voormalige pupil te kijken. Ze had gelogen over het hardlopen. Hij had haar in de vroege ochtend door de heuvels zien rennen. Zijn ogen waren niet meer wat ze geweest waren, maar hij herkende onmiddellijk haar karakteristieke stijl. Het was onmogelijk om de beste atlete die hij ooit onder handen had gehad te vergeten. Bovendien liep die grijze hond naast haar.

Het was vast een goed teken. Een aanwijzing dat ze het ergste achter de rug had.

Hij keek nog steeds naar haar toen hij een motor hoorde aankomen, niet brullend maar eerder snorrend. Over de hoofdweg, onder de brug door, de berijder in zwart leer gehuld, een donker vizier. Seth Thistlethwaite wist het meteen. Een Royal Enfield. Vuurrood. Er was er altijd maar een in deze omgeving en nu was die terug.

Hij was terug.

De oude man keek nog even naar Delilah, die naar het marktplein liep. Was ze op de hoogte? Zo niet dan zou dat niet lang meer duren – daar zorgde de plaatselijke tamtam wel voor.

Seth verplaatste zijn aandacht weer naar de motor en zag dat hij langs de kerk reed, over de hoofdweg en toen, zoals verwacht, links afsloeg waarna hij bij het plein in het centrum van het stadje kwam. Hij was op weg naar huis. Maar wat hij daar zou aantreffen...

Seth Thistlethwaite zette de pas erin. In Bruncliffe hadden de zaken een onverwachte wending genomen en een man van zijn gevorderde leeftijd had een groot glas bier nodig om de dingen op een rijtje te kunnen zetten voordat de hel losbrak.

‘Hoe was het?’

Delilah zat op een bankje bij het raam van Peaks Patisserie, met uitzicht over de markt, en wilde dat ze ergens anders was. Ze keek op toen haar schoonzus een kop koffie voor haar neerzette. ‘Afschuwelijk. Maar bomvol, zoals je wel kon verwachten.’

‘Heb je me verontschuldigd? Ik had het hartstikke druk hier, bovendien... ik kon het gewoon niet aan,’ klonk het gespannen.

Delilah legde haar hand op Lucy Metcalfes arm en gaf er zacht een kneepje in. ‘Ik heb met de Hargreaves gesproken. Ze snaptten het wel.’

Er verscheen een zweem van een glimlach op het bleke gezicht van

de vrouw met het donkere haar. ‘Dank je.’ Ze keek naar de papieren die op het tafeltje lagen uitgespreid. ‘Liever jij dan ik,’ zei ze en ze wees naar de spreadsheets en rekeningen. ‘Hoe laat heb je die afspraak?’

‘Over een halfuur.’ Delilah trok een grimas terwijl ze met een lepeltje het schuim van haar koffie schepte. ‘Ik ben er niet gerust op.’

‘Nou moe! Waarom niet? Kijk...’ Lucy pakte een exemplaar van de *Craven Herald* uit het krantenrek dat aan de deur hing en bladerde erdoorheen. Ze vouwde de krant open en gaf hem aan Delilah. ‘Hier. Neem dit mee en laat die oude Woolly zien dat je beroemd bent.’

Op de pagina stond een weinig flatterende foto van Delilah, naast een artikel over de speeddate-events.

Delilah kreunde.

‘Zo erg is het nou ook weer niet. Maar goed, je kunt me noteren voor de dateavond in november,’ zei Lucy met een bedeesd lachje. ‘Je wilt niet weten hoe ik van de vorige keer heb genoten, als je bedenkt...’ Ze keek naar de foto van een jonge man in legeruniform die boven de toonbank hing. Er zat een zwart lint om de rand van de lijst. ‘Bedankt Dee, dat je me zover hebt gekregen dat ik ben gegaan.’

Delilah wuifde het bedankje op de typische Bruncliffe-manier weg. ‘Ik had gewoon voldoende mensen nodig.’

‘Dat komt de volgende keer vanzelf dik in orde,’ zei Lucy lachend terwijl ze naar de krant wees. ‘Succes bij de bank. Bel me hoe het is gegaan als je tijd hebt.’ Ze kneep even in de schouder van haar schoonzus en liep toen snel naar de kassa, waar inmiddels een rij mensen stond.

Delilah keek weer naar het artikel en de afgrijselijke foto waar ze op stond als een konijn dat in de koplampen van een auto kijkt. Maar goed, zolang het geen klanten afschrikte was het gratis publiciteit en misschien zouden de mensen hierdoor wel de website bezoeken.

Ze las de tekst nog eens door. En toen viel haar oog op een klein berichtje eronder. Ze had niet in de gaten dat ze haar lepeltje liet vallen en dat het witte schuim in het papier drong. Ze merkte niet dat ze verstijfde en een kreetje slaakte waardoor Lucy bezorgd achteromkeek. Er drong helemaal niets tot haar door, behalve die twee paragrafen.

Een wandelaar uit Bruncliffe was dood aangetroffen in de kloof van Gordale Scar; zijn lichaam werd pas gevonden nadat zijn familie de alarmlijn had gebeld en hem als vermist had opgegeven. Delilah wist dat het terrein in die omgeving heel verraderlijk was en er gebeurden elk jaar talloze ongelukken, dus op zich vond ze het geen schokkend nieuws.

Maar de naam van de wandelaar... Martin Foster. Precies dezelfde naam had ze een maand geleden bij het Dales Dating Bureau ingeschreven.

Twee van haar klanten dood in één week tijd. Toeval? Waarschijnlijk wel. Hoe dan ook, met trillende vingers scheurde ze het artikel uit en stopte het in haar zak.